

Companys de viatge

Rosa Bel Xifró

Conte presentat en el 14è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Por infinita, dubtes constants, intranquil·litat, neguit, on em poso, on vaig, el cor s'accelera, me'n vaig de mi!

Tranquil·litat.

Ella que camina sola per la vida, sovint sent mil sensacions que no sap d'on neixen, que no sap controlar, no sap com conviure amb elles, sent com la foscor envaeix el seu dia a dia. Tot i això, fa un temps que entreveu una esclatxa de llum, encara no sap com arribar-hi però persistent, busca el camí.

No vol sentir-se sola i s'aferra a uns éssers que l'envolten. La criden, la reclamen, li demanen tot i ella entregant fins l'última gota de sang, es sent plena. Sent que és important per algú. Encara no se n'adona, però aquesta relació que li sembla plena l'està buidant. Cada trobada amb ells li talla les ales a nous horitzons, les paraules plenes de sentiment que ella desprèn no van a parar enlloc. Les abraçades i somriures que regala no es reben amb el valor intens que ella desprèn, ... però ella, es sent feliç.

No és conscient de l'engany al que ella mateixa es sotmet, amb la presència d'ells amaga la seva por a la solitud, a la buidor, al no ser ningú perquè a ningú importa, a una vida sense objectius, sense il·lusions, sense res.

Només amb el pas del temps s'anirà tornant conscient de tot el que ha deixat enrere i que ja no podrà recuperar. De que tot el que ha volgut tapar ara està al descobert.

La buidor es comença a fer present, i va creixent. Ells ja no hi són per agafar-s'hi, ja ningú li dona la mà, els seus plors només els escolta ella, ara ja no es sent feliç i

recorda amb aspror els moments viscuts amb els éssers que li han buidat la vida.

l de nou, ha de tornar a començar, però sobre seu el pes feixuc d'una derrota, un desengany que veu difícil superar. Davant seu només desert.

El temps li cura les ferides més superficials, però les profundes queden en el record de l'ànima, la té ferida i no sap com la pot curar.

Continua caminant sola, amb intranquil·litat, amb neguit, amb un afany de cerca que res no ho apaivaga. Omple les hores amb mil distraccions, buscant amb intensitat una consciència amb la vida, amb el moment,... però no troba qui entengui aquesta necessitat per ella vital.

La ment se li escapa i conversa amb tots els pensaments que apareixen en el seu cap com si fossin una tempesta elèctrica.

En els seus passos per la vida, ara es refugia amb un sentiment que feia temps que no sentia. Un jovenet li desperta la pell i torna a ser capaç de sentir, d'emocionar-se, respira per ell, la fa somiar, la torna a fer sentir de nou important per algú, i sense prevencions, sense pors, es deixa anar com si fos el moment més vertader que mai hagi viscut.

Però en una vida feta de moments, aquest tampoc serà etern, i tant sols seran uns instants. Ell desapareix en el moment que ella es sent viva de nou.

l torna el neguit, el buscar incessant, muntanyes immenses es dibuixen en el seu cap i ella es sent dèbil, sense capacitat de superar-les.

Es pregunta com es pot sentir immensament sola si l'envolta tanta gent. Les paraules que escolta són buides, com la seva vida.

Ningú no l'esprem, ningú li esgota la ment, com canalitzar tot el món interior que la desborda!

I camina, camina, camina per la vida. Ella no vol passar per la vida, la vol viure! la vol sentir! però no ho sap fer.

Perd l'escletxa de llum i toca fons. Com acceptar la vida que té davant, ella que és una lluitadora incansable, que no ha deixat mai d'aixecar-se rere cada caiguda. Ara ja no pot tornar a alçar al cap, no vol. Són masses decepcions en una vida tant curta, en una mateixa vida.

Però en l'abandonament absolut no s'hi sent còmode massa temps i dins el cercar incessant, i el rumiar incombustible, de sobte entreveu un nou ésser a qui començarà a conèixer.

Sent que li és difícil acostar-s'hi, sovint pensa que li té por, és un personatge estrany, amb canvis d'humor constants, amb canvis de personalitat, ella no és capaç de definir com és, com sent, com pensa, però no deixa d'observar-lo, una estona cada dia.

S'hi enfada, es decepciona, no el comprèn! Tot i que encara no han parlat mai.

La fa dubtar, qüestionar-se moments de la seva existència, pensar en el passat, en el futur, la fa tremolar, la fa capficar, la fa caminar per la vida amb la mirada perduda, amb el cap enfosquit, amb el front arrugat, tot està ple d'incerteses, res és ferm, tot és inestable i té por, molta por, por de caure, qui l'agafarà, qui l'ajudarà, es

tornarà boja?

Però de sobte, pas a pas, comença a néixer un bri d'un sentiment conegut. Una il·lusió comença a recórrer les seves venes i fa bategar amb més decisió el seu múscul de sentiments. És un sentiment tendre, que encara va i bé, però el reconeix, ja l'havia sentit abans i no el vol deixar escapar, li agrada sentir-lo a dins.

L'enfrontament amb l'ésser desconegut sent que es va debilitant i deixa pas al creixement d'un sentiment de curiositat.

Es va apropant, el va descobrint i va creixent com a persona, com a dona. Les pors es van esfumant, la cerca continua redueix la seva intensitat, el bategar inicia un ritme més còmode, més constant.

L'esclatxa de llum torna a estar aprop, gairebé la pot caçar amb la seva mà, ja és capaç d'acariciar-la dolçament, sense pressa, sense forces, no vol que s'escapi de nou, no la vol malmetre.

I es va sentint plena, i es va sentint dona, i es va sentint feliç.

I no massa tard arriba la pau. Aquest ésser desconegut, deixa de ser-ho, ara està en ella, viu amb ella, és ella.

Ha caminat per la vida buscant a algú que l'estimi per sentir-se viva, algú que l'aprecii per saber que és important, algú que la valori per saber que val, i l'ha trobat, s'ha trobat.